

ЛИІ.

Мина Петѣкъ и Сѣботѣ
На, и Недѣля доди.
Отъ черковѣ излѣзохѣ,
Ходихѣ на гости.
У Златеви, у познати,
Ненчо ся расходи.
У Пондѣльникѣ бѣ Кръстовдень;
Виноберма доди.
Виноберма ся захвана,
Лозѣя-та обрахѣ;
Стѣсъ веселѣхѣ ся премина:
Вино-то налѣхѣ
А, пѣкъ, Дешка съсъ майкѣ си,
Пекмезѣ си варѣхѣ,
Гроздѣница, мѣстѣкулки
За зимѣсь готвѣхѣ.
А хора-та, що не думѣтъ:
„Дешка ся мѣнила...“
А нѣкои еще мѣлѣхѣтъ,
Чи ужъ ся и годила
Дѣдо Димо чува — мѣлчи,
И в' себя си казва:
„Прекипѣ ще веднѣждѣ,“ рѣчи,
„Вино-то и тогава...“
Минѣхѣ ся недѣли и дни,
Вино-то узрѣва.
Сѣбрахѣ ся вси роднини:
Деша ся мѣнява.
Какѣвъ бѣше обычая,
Кой ще ти разказва:
Той такѣвъ бѣ — както и сега,
Що в' села-та става.
Подирѣ два-дни, подирѣ три-дни —
Доди и недѣля,
И съсѣди и роднини
Бѣхѣ на годѣжа.